

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Voorzichtig manoeuvrerend parkeerde X zijn aftandse karretje naast de directie-Jaguar. Een nieuwe cliënt en nog wel een hele mooie ook, bedacht X, de bedrijfsgebouwen bekijkend. De afspraak was telefonisch gemaakt. Het zou gaan om een geschil met een Zweedse afnemer van zijn aanstaande cliënt, een machinefabriek.

De directeur zelf ontving hem in zijn kamer, die was volgestouwd met wat in een gemiddelde catalogus voor kantoorinrichting waarschijnlijk was omschreven als directiemeubilair met alle smakeloze pretenties van dien. Veel donkere houtsoorten en beige zitelementen. De directeur, Batenburg geheten, begon te bladeren in een plastic mapje met de vruchteloze correspondentie en legde omstandig uit waar het om handelde. Al na tien minuten had X wel door waar de schoen wrong maar gezien de prille relatie achtte hij het beter om de directeur niet in zijn uiteenzetting te onderbreken. Geduld was een schone zaak en bovendien werd dat geduld in dit geval beloond in harde guldens.

Na een uur en drie kwartier was Batenburg klaar met zijn relaas. Of X de fabriek niet wilde zien. Nee, dat wilde hij eigenlijk niet. Bij soortgelijke gelegenheden had hij zich in zijn pak moeilijk een houding weten te geven tegenover de in overalls gestoken werknemers die al dan niet druk

bezig waren met hun werkzaamheden terwijl hij daar tegen een uurloon rondliep dat factor 15 hoger lag dan dat van de gemiddelde fabrieksarbeider. Een weigering zou echter als desinteresse kunnen worden opgevat dus wendde X voor dat hij niets liever zou willen dan de nering van Batenburg eens nader te bekijken.

Getweeën slenterden zij door de immense hal, waar allerhande voor X ondoorgroenlijke activiteiten plaatsvonden. Af en toe hielden ze stil bij een machine en legde Batenburg, achterdochtig bekeken door de machine zoal kon.

Techniek was aan X niet besteed maar hij stelde een paar vragen om te laten merken dat hij nog bij de les was. In de fabriekshal maakten ze grote, tot belachelijk grote tandwielen, zoveel was hem na een uurtje duidelijk. Tot besluit sleepte Batenburg hem nog mee naar een met gras begroeid binnenterrein waar de voor de Zweedse afnemer vervaardigde tandwielen lagen te verroesten. Batenburg schopte er lichtjes tegenaan.

Terug in het kantoorgedeelte moesten nog wat praktische afspraken gemaakt worden. 'Ik laat mijn secretaresse wel een dossiertje bezorgen. U zit toch aan de ...straat', vroeg Batenburg. Daar zat X niet, hij zat aan een plein. 'U bent toch van advocatenkantoor...?' en Batenburg noemde de naam van een gerenommeerd kantoor in de stad. Nee, X had een eigen kantoor.

Het bleek één groot misverstand. Het nummer dat Batenburg had gedraaid om de diensten van X in te roepen week slechts in één cijfer af van het nummer dat hij had willen draaien. Bedremmeld stonden ze tegenover elkaar. 'Ik laat het u nog weten', sprak Batenburg ten slotte en deed hem uitgeleide. X verliet, iets minder voorzichtig manoeuvrerend, verbouwereerd het parkeerterrein. Bij het schakelen knarsten de tandwielen van de versnellingsbak, waarop Batenburg over zijn schouder naar hem omkeek.

X geloofde niet dat hij de zaak met de Zweedse tandwielen zou krijgen. n

